

Fel kell az embernek találni magát

Interjú Gáborral

Készítette: Nagyné Patkós Krisztina

- **Látom, itt dolgozik ebben a műhelyben. Mióta is?**
- Mióta vettek fel? A Programon keresztül október 1-jétől, tavaly. 2013-ban.
- **Szereti?**
- Én ebben nőtem fel, tulajdonképpen, nekem csak 4-5 kieső időm lett. Gyakorlatilag hajléktalan lettem, részben... és feljöttem Pestre, munkahely nem volt, és így kerültem ide.
- **Azért jöttem, ahogy ígértem, azt kérném öntől, hogy beszéljen az életéről, egészen a születésétől kezdve. Hol született, merre nőtt fel?**
- Veszprém megyében születtem 1967-ben, ott is laktam, ott jártam általános iskolába, a szakmunkásképzőbe, géplakatos és karbantartónak tanultam. Ott végeztem '84-ben, aztán kezdődött a munka.
- **Egy kicsit lassíthatunk? Érdekelne a szülei, a családja, a gyerekkori évei.**
- Ketten voltunk testvérek, én voltam a második, két év volt köztünk. A szüleim élnek, a bátyám meghalt tavaly. Anyám háztartásbeli volt, meg bedolgozóként dolgozott, varrónőként. Édesapám meg buszsofőrként dolgozott. a buszsofőr volt és autószerelő. Aztán sofőrként, lakatosként dolgozott.
- **Milyen körülmények között éltek?**
- Kertes családi házban. Nagyjából azért megvolt minden. Háromszobás lakás volt, megvan még.
- **Mekkora kertjük volt? Háztáji? Téesz volt?**
- Téesz nem volt, háztáji volt. Elég sokat güriztünk abban az időben. Káposztáztunk akkoriban. Volt uborka is. Értékesítettük a káposztát a Zöldért-hez. Mi gyerekek is segítettünk.
- **Milyen volt a gyerekkora? Milyen életük volt?**
- Szerintem nem volt rossz. Sokat voltunk kirándulni, hétvégén is, nyári szünetben is. Fertő tó, Balaton, Pestre is feljártunk. Volt autónk, aztán mentünk. Családhoz látogatóba, meg kikapcsolódn.
- **Hogy ment az iskola? Mit szeretett belőle? Milyenek voltak az iskolai eredményei?**
- Tanulni azt nem szerettem. Általánosba' már meg nem buktam. A szakmunkásban meg megvoltam. Amit az órán mondtak, azt megjegyeztem, az éppen elég volt. Négyes lettem úgy, hogy abból megéltem. Így lettem aztán géplakatos, karbantartó, gépszerelő.
- **Milyen volt a viszonya az osztálytársaival?**
- Jó. Jó volt. Voltunk 33-an az osztályban, csak fiúk. Ott úgy volt, hogy a második év felétől a felének át kellett menni szövőgép szerelőnek. Én maradtam lakatos, én nem is akartam más lenni. Én semmiképpen nem mentem volna oda. A textilgyár megszűnt a városban, azoknak nincs munkájuk.
- **Min múltott, hogy ki került oda, és ki maradt?**
- A szakoktatón is múltott sok minden, meg valaki oda átjelentkezett. Én nem jelentkeztem át. Volt ismeretség mindig.
- **Tanáraival milyen volt a viszonya?**
- Azokat kéne megkérdezni... *(nevet)* Jó volt, elismertek. Meg utána is tartottuk velük a kapcsolatot. A szakoktatómmal is sokáig ismerős voltam, ő volt a városi autószalonnak az igazgatója. A fiam, amikor karosszerialakatosnak tanult, és hát hová

menjen gyakorlatra. Mondom, beszélek a Károllyal. Elmentem, pont ott dolgoztam a városban, megkérdeztem. Mondja: „Gáborkám, mi az akadály? Hozz fel papírt, itt megírják, a gyerek meg ekkor meg ekkor jöhet, aztán kezdheti.” Sok embert ismerek én ott.

- **Hány éves koráig élt ott?**

- A szülőfalumban? Hát még most is ott élek a lakcímkártyámon. A szüleim ott laknak, most már van két unokám. Nekem van sok rokonom, meg rengeteg haverom, a környező falukban, meg arrafelé.

- **Hogyan alakult az élete az iskola után?**

- Dolgoztam. Elmentem a végére és dolgoztam, oda, ahol apám volt. Egy évet dolgoztam ott, aztán eljöttem. Elmentem egy másik nagy céghez, mint szerelő, majd, mint lakatos, tíz évet lehúztam, aztán két építési lehetőség volt, az egyiket megszüntették. A mienkét megszüntették, '96-ban leépítés volt, mindenkit leépítettek. Aztán nem számított már. Utána meg elmentem egy másik céghez, egy pesti céghez. Az is hídépítő cég volt. Utána meg átmentem megint máshova.

- **Az is ilyen jellegű cég volt?**

- Igen. Ismerős volt a vezetője. Nem volt munkám, csak telefonáltam. Mondta: „Jó, gyere holnap, megbeszéljük.” Az egész vezérkart ismertem egy korábbi munkahelyemről. Abból szerencsém volt. Utána elmentem fakitermelő vállalkozónak. Lettem egy szakmát, a fakitermelőit. Utána egy évet voltam vállalkozó, utána következő évben januárban kimentem az országból. Kimentem Németországba dolgozni egyéni vállalkozóként, egy kisvárosban, a targoncagyárban másfél évet voltam kint.

- **Jó volt? Szerette?**

- Jó, hát hogyan. Gyakorlatilag targoncákat csináltunk, azoknak a csiszolása, glettelése, festése volt. Jó volt.

- **Az időleges munka volt? Másfél évre várták?**

- Mindenképpen haza kellett jönni, mert Magyarországon fél év vízumot adtak és ott kint kétszer tudták hosszabbítani. Utána haza kellett jönni, két-három hónapot itt tölteni és utána vissza lehetett volna menni. Én nem mentem vissza. Hazajöttem, míg nem találtam másik melót, addig fogtam magam, lettem egy nehézgép- meg egy könnyűgépkezelői iskolát. Weder úthenger, gumikerekű kotró, meg targonca. Aztán utána meg elhelyezkedtem egy gabonaipari cégnél. Ott dolgoztam két hetet. Egy hétig gyakorlatilag bejártam, semmit nem csináltam. Egy hétig meg gyakorlatilag egy osztrák cégnek voltam bérbe adva. Én bérbe nem dolgozok. A következő hétfőn bementem és felmondtam. Telefonáltak az osztráknak, hogy többet nem megyek. Háromszáz métert mentem, és telefonáltak, hogy fel vagyok véve az osztrákokhoz közvetlenül. Négy és fél évet ott húztam le.

- **Jobb feltételekkel, gondolom.**

- Hát persze. No meg aztán cégen belül vállalkozó voltam. Hát meg azért más volt az anyagi helyzet. Mert 150-200 óráig voltam a cégnek alkalmazottja, a többi órát meg vállalkozásban fizették. Meg teljes ellátás, hotelpanzió. Ahová mentem, egész Magyarország területén is panzióban laktam, Ausztria területén is panzióban. Voltunk kint, Romániában is dolgoztunk. Fizették a kocsit, egyedül jártam, irányító, vezető voltam.

- **Beszél németül is?**

- Azt hiszem, mázlim van, annyi ragadt rajtam. Elég sokat. Ezzel probléma nincsen.

- **Romániában milyen nyelven beszélt?**

- Gyakorlatilag németül, de volt, aki tudott magyarul. Voltam Kárpátalján, is, megmutattam nekik mit kell csinálni, és csinálták, mint az angyalok.

- **Milyen jellegű munkák voltak?**
- Hát gabonaszállítók, silótartályok, elevátorok, snekken, csigasor, rosták. Teljes kiépítés. Kaptam egy ilyen köteg rajzot (mutatja az ujjával, hogy egy arasznyi vastag papírt) egy ilyen köteggel (hangsúlyozza), azt csináltuk. Bács-Kiskunban is voltam egy évet, Somogyban is voltam, ott is nyolc hónapot. Volt olyan, hogy három munkahelyet irányítottam: három különböző településen. És minden nap még el kellett oda mennem, mindenhol más alvállalkozó volt. Elmagyarázni nekik, mit hogy csináljanak, mit rontottak el, mit szedjenek széjjel, kezdhetik az egészet előlről. És minden felelősség rajtam volt. Azért nem volt egyszerű. A vállalozási részét azért is akarták ők, mert nagyon veszélyes munkák is voltak. Így, hogy én vagyok az irányító vállalkozó. Ha véletlenül velük valami történik, akkor kész bukta van mehettem volna (*mutatja, mintha bilincsbe lenne a keze*). Mentem fel négy métert, kikötés nélkül. Én voltam fent, kit engedjek fel. Még semmihez sem tudtam magam kikötni sem.
- **Baleset nem volt?**
- Nem. Inkább háromszor megfontoltam magam, hogy mit csináljak.
- **Meddig dolgozott nekik?**
- Négy és fél évet. Meguntam, belefáradtam. 340-360 órára volt. Például felkeltem hajnalba, odaérek az ukrán határhoz. Hét órára odaérek, álljak neki, aztán estig, látástól-mikulásig. Azért ez fárasztó ez egy kicsit.
- **Mikor lett ennek vége?**
- Nyolc éve. Mert még akkor elmentem Somogyba egy céghez dolgozni egy év két hónapot, lakatosként. Azt is csináltam egy jó darabig, csak közbe a főnököm elvállalt egy másik melót, vasszerelést, és megkérdezte, elvállalom-e. Elvállaltam, vállaltunk két élményfürdőt. Annak a vasszerelése, kivitelezése, meg annak az anyagnak a legyártása, szállítása. Aztán irányítani őket, hogy minden passzoljon. Jól megfizettek azzal nem volt gond. Azt átbaszták a szerződéseket, nem jól csinálták meg... pénz elfogyott ... csőd. A süllyedő hajóról meg le kell lépni. Engem kifizettek még, rendesen, normálisan. Utána ezek még dolgoztak hat hónapon keresztül. Fizetgettek neki, mégsem lettek kifizetve. Nagyon sok pénzzel tartoztak nekik, bíróságtól kaptak meg ezt. Még időben jöttem el, engem kifizettek. Azt mondták sajnálják. Azt mondtam, sajnálom én is, de hogyan fizessem az albérletet. Mert úgy kezdődött... akkor már gondok voltak. Meg volt határozva, hogy harmadikáig fizetnek. Jó, egy-két hónapon keresztül fizettek is. Utána kezdődött, hogy már 12-dike körül fizettek, jött a „majd, majd”. Aztán 25-dikén, utána már hónap utolsó napján. Akkor már azt mondtam, jól van... Annyit még összeszedtek, hogy engem kifizettek. Hazamentem, dolgoztam az önkormányzatnál, ilyen karbantartóként. Elmentem egy útépítő céghez, aztán ott voltam. Ott is dolgoztam több, mint egy évet. Aztán befejeztem, aztán feljöttem Pestre.
- **A családjáról nem beszélt. Hogyan alakult a családi élete?**
- Van unokám.
- **Annak előzménye is.**
- Azt a gyerektől kellene megkérdezni. (*mosolyog*)
- **A gyerek meg az öné. (*nevetek*)**
- A gyerekek mindegyik kijárta az iskolát.
- **A feleségét hogyan ismerte meg?**
- Hagyjuk ezt a témát. Én elváltam húsz év után, ennyi volt. Ott hagytam rájuk mindent, lakást. Nem akarok erről beszélni.
- **Hány gyereke van?**
- Kettő. Két fiú, egy huszonhét éves, a másik huszonkét éves. A nagyobbik karosszerialakatosnak tanult, a kisebbik meg informatikai.

- **Akkor van, aki a nyomdokaiba lép.**
- A gyerek az ezt szereti csinálni (*mondja mosolyogva*) Meg ebben is dolgozik, hegesztőként. Meg ebben is kezdett. Hát éppen a karosszerialakatos szakmához is értek. A cuccait megvettem neki, meg ott voltak az én cuccaim. Mert van neki CO-tól kezdve, lángtól kezdve minden. A kisebbik ott lakik a házukba' az anyjával, a nagyobbik meg elköltözött. Még teljesen nincs ott, mert most újíttassa fel a házat, mert most vette. Végre szeretne odaköltözni. Ott laknak az anyósánál. Onnan jár dolgozni.
- **Ön sokat utazott életében. Gondolom nem mindennap találkozott a gyerekeivel.**
- Németországból három havonta jártam haza. Ausztriából azért hétvégéken, vagy kéthetente. Aztán volt, mikor kellett jönni Magyarországra, aztán hazamentem, aztán másnap mentem tovább. Ilyenek is voltak. Hétvégén is jöttem. De amikor akármilyen elromlott, szállították a gabonát, akkor, ha valami elromlott, nekem menni kellett.
- **Szabadság volt?**
- Gyakorlatilag volt szabadságom. Kiadták nagyjából.
- **Fiúkkal hogy tudott együtt lenni, hogy töltötték az időt?**
- Hát azért együtt voltunk. Hétvégéken, ha otthon voltam, akkor mindig mentünk. Irány a kocsik, aztán mentünk. Hol ide, hol oda. Mentünk mi mindig. Velence, Dunaszeg, Balaton. Balaton mellett valamikor ott dolgoztam a hetesen, akkor voltam egy cégnél, aztán béreltek nekünk lakást. Öten voltunk. Fogtam magam elvittem a fiaimat hétvégére, aztán mentünk. Onnan meg már nem messze volt a Balaton. Egy éjjelt ott aludtunk. Vasárnap este vittem haza őket, aztán hétfőn meg mentem vissza. Csak hát azért az a négy év, az fárasztó volt. De azért mindig úgy csináltam, hogy nagyjából jó legyen. Mindig megéltem. Van sok ismerősöm Pesten is.
- **Könnyű volt itt megszokni Pesten?**
- Nem volt gond. Volt ismerősöm, de aztán olyan sokat szereztem. Én rólam megjelent valamikor három újság. Igen, három napilapban. Én mikor feljöttem Pestre, a volt élettársammal jöttem fel Pestre, és gyakorlatilag vettünk vidéken egy lakást. Én is kezdtem ezt az egész mindenséget, svájci frank, meg ilyenek. Egymás után jelentek meg a cikkek a három napilapban. Próbáltak lakást biztosítani, próbáltak munkahelyet biztosítani, próbáltak ezt, próbáltak azt. Sok mindennel próbálkoztak. Próbáltak anyagilag segíteni. Nagyon sok ismerősöm volt. Aztán a volt élettársam azt mondta, hogy „Nem.” Hát jól van, akkor nem megyünk. Végül meguntam, és végül hazaküldtem az anyjához és kész. Befelejttem vele. Hazaküldtem az anyjához és kész. Nem foglalkozok vele.
- **Miért volt benne az újságban?**
- Gyakorlatilag az volt a lényeg, hogy a bank végett volt. Először huszonnégyezer forinttal kezdtük a törlesztést, utána már százháromezer forint volt. ... (*hosszú hallgatás volt*) hát megoldódott. Kiírtam egy táblát, azt írtam rá gyakorlatilag, na, folyamatosan most nem tudom elmondani, vagy nem akarom elmondani.. (*mondja zavarban*)... a lényege az volt neki, hogy a banki kölcsön végett, a svájci frank banki kölcsön végett, mivel hogy felvettük, nem tudtam, hogy az utca lesz az otthonom. Ilyen egyszerűen, azért nagyon sokan segítettek. Így van ismerősöm még azóta is. Odajöttek hozzám, megérdeklődtek, hogy csinálhatnak-e riportot. Aztán megbeszéltünk egy időpontot, ott kint voltunk, aztán akkor jöttek. Fényképeztek, meg kérdezősködtek, aztán megírták az újságba'. Aztán meg közben bekerültem ide a szállóra.
- **Akkor utcán élt egy ideig?**
- Is, de voltam máshol is, voltam ilyen szállókon. Az elejében még.... (*gondolkodik*) az egyik piaccal szemben van egy ilyen hotelféleség, ott laktam. ... egy jó darabig. ... hát nem keseredtem azért el. Tudtam, hogy valami azért összejön. Na, majd lesz állás. Ha

biztos a szállása, lesz állása az embernek. De amíg nincsen biztos szállása az embernek, az utcáról nem lehet bejárni dolgozni. Fáradtan, az utcán aludni, meg azért... hát teljesen. Dolgoztam én Pesten egy bevásárlóközpontban nyolc napot. A főnököm megelégedte, hogy fizeti a szállót. De nagyon sok elment rá. Hatvanezer kétszáz forint lett volna havonként. Százhuszezerbe került volna kettőnknek, mert az élettársammal voltunk. Fele fizetés elment volna rá. Akkor mi marad? Megint nem marad semmi. Aztán megbeszéltük, hogy ennyi volt, aztán kezdődött minden előlről. Sátorban is voltunk. Persze, mindig vettem magamnak új sátort, amikor felgyújtották, arrébb költöztem egy ötven méterrel. Egy erdőben aludtunk.

- **Milyen volt a kinti létet megszokni?**

- Mit mondjak? Nekem nem volt veszélyes, mert én mindig közlekedtem. Sokat voltam távol. Mindig ment az ember. Fel kell az embernek találni magát. Ha nem találja magát fel az ember, akkor elveszett ember. És komolyan. Nem loptam, nem csaltam, nem verekedtem. Semmi ilyesmi. Mindig kerestem.

- **Alkalmi munkával.**

- Nem, nem, nem szoktam dolgozni. Addig nem dolgoztam, míg ide nem kerültem. Hanem kimentem a térre, leültem a táskámra, kiraktam a hajléktalan újságot, kiraktam egy másik újságot, kiraktam egy táskát, aztán kerestem. Nem szóltam senkinek, aztán adták a pénzt. Ismerős mindig arra járt, mindig adtak. Mindig odajöttek hozzám. Akkor elbeszélgettek. Most is megállnak, elbeszélgetnek, mi van velem, dolgozom-e. Hát persze. Kérdik, hogy vagyok. Mindig érdeklődnek. Voltam-e otthon. Tudnak rólam már mindent. Mindig megálltak, mindig valamit kérdeztek, mindig megválaszoltam, aztán már tudnak rólam. „Mikor mész haza? Hol voltál? Mekkora az unokád?” „Már nőddögél.”

- **Mekkora egyébként?**

- Egyik négy éves, a másik meg januárban született. Két csibe, hadd nőjenek. Majd azok is külön mennek, és majd jobb lesz nekik. Azért a különlét az sokkal jobb. Sokkal jobb. Nem szól bele senki: „Most mit csinálsz? Miért ekkor fekszel le, miért akkor kelsz fel?” Én nem szólok bele a fiam dolgába, az ő dolga.

- **Ide a szállóra hogy került? Itt lakik, ugye?**

- Itt lakok. Gyakorlatilag az utcaiakon keresztül kerültem ide. Be kellett menni felvételizni. És akkor utána egyszer jelentkeztem még, és akkor mondták, hogy majd telefonon értesítenek. Aztán egyszer csak tavaly nyáron értesítettek telefonon, mikor tudok bejönni. Azt mondták, költözhetek. Két hét után már be is tudtam költözni. Szerencsém volt. Kérdezte Andrea, hogy nem-e akarok dolgozni, van ugye a program, meg minden. De igen, szeretnék – mondtam én. Sikerült, be is kerültem. Azóta itt dolgozgatok. Már letelik a próbaidőm is a kft-nél, ebben a hónapban. Most a nyár elejétől vagyok a kft-ben, azelőtt nyolc hónapot meg ebben a Programban voltam. Hát, ami tőlem telik, megteszem. Gyakorlatilag határozatlan időre vagyok felvéve. Folyamatos munkaviszony. Csak eddig volt ez a nyolc hónap. Most ezzel a kft-vel vagyok szerződésben.

Csörög a telefonja, felveszi ...

- Tessék, Gábor vagyok... Jó... Harminckettő... jó megnézem... igen, igen. Megnézem, még nem néztem, a mosogatót csináltam, és van egy kis dolgom... a mosogatót csináltam a másodikon.... Jó fel van, most találtam meg a papírt. ... Jó megyek fel ... viszhallás.

Csöpög a radiátor... meg akartam ám nézni, csak mindig valamit kitalálnak. Már pénteken is meg akartam nézni. Nincs rá idő. Most nincsenek a kollegáim, se a vízvezetékyszerelő, se a villanyszerelő nincsen. Aztán most én vagyok a

vízvezetékszerelő helyett. Nem tudok úgy előrehaladni. Most a héten a víz vezetékszerelő még szabadságon van, a villanyszerelő majd később jön.

- **Az élettársa is itt lakik, ő is eljött ideig?**

- Nem, ővele már külön voltam. Ez hosszú. Édesanyámat hívta, de engem már nem talált meg. Elvesztettem a telefonomat. Az én telefonszámomat nem tudja, meg nem is fogja megtudni. Nem idegesítem magam. Túltettem magam, nem idegesítem magam. Nem akarok erről beszélni. Majd ha az anyagi helyzetem stabil lesz, akkor keresek magamnak helyet, aztán szépen elleszegetek. Inkább a kapcsolattal voltak gondok. Meg átvágott, és azt nem szeretem. Itt meg szeretek dolgozni, mert gyakorlatilag huszonhét éven keresztül ezt csináltam. Újat nem tudnak nekem mutatni. Nem kell elmagyarázni nekem semmit. Ha mondják nekem, hogy csináljak egy lábat, egy asztalt, amire rá lehet tenni, akkor csinálom. Ha csináljak ágyat, hát csinállok. Nekem nem kell elmagyarázni ezeket a dolgokat, mert én ezt csináltam. Az építőiparban nincs olyan dolog, amit ne tudnék megcsinálni. Hála Istennek, hogy ebből szerintem előnyöm volt, meg, azért ha hét órakor kezdődik a munkaidő, akkor hét órakor itt kell lennem. Ha fél négyig tart, fél négyig tart. Nem volt olyan, hogy késés lett volna, vagy valami. Nem is kaptam szabadságot sem. Egy az, hogy nem vettem ki, a másik meg most akarok majd elmenni szabadságra. A fiamnak akarok segíteni. Most meg olyan időjárásba vagyunk... egyik nap tudnék dolgozni, a másik nap meg tudok csinálni semmit. A tetőt ilyenkor én nem bontom meg az esőben. Szeptemberben talán már nem lesz olyan nagy meleg, aztán már jó lesz. Két hetet otthon leszek, majd építkezünk, aztán majd költözhetnek. Hála Istennek, mind a kettővel jó a kapcsolatom.

- **Ha belegondol a kapcsolatrendszerébe, család, barátok, akkor ki az, akire számíthat, ha szívességet kérne, vagy segítségre volna szüksége?**

- Hát őszinte legyek? Én szerintem mindenkire. Az egész falura. Az egész rokonságra mindenképp. Nekem ilyen problémám sosem volt. Ha önekik kellett menni, segíteni, én mindenkinek segítettem. De ők is ugyanúgy készek segíteni. Csak én nem szokok semmit kérni. Nem vagyok oda, hogy könyörögjek valamiért. Meg valakit megkérek akkor, ha igen-igen muszáj. Mindig meg szoktam magam oldani. ... Az, hogy házépítésnél ott volt az egész família, rokonság, minden az égardta világon, meg én is ott voltam, ha kellett. Meg favágáskor: na, menjünk az erdőbe, akkor vágjuk a fát, aztán vágtuk. Szóval jó a csapatösszetartás. Meg mindenki segít a másikon. Pesten más. Ez nem olyan. Magányos embernek jó. Van az embernek egy-két ismerőse, lehet mondani ismerősnek, de mégsem barát. Avval el lehet beszélgetni, de a többivel én nem beszélek.

- **Visszaköltözne vidékre, ha úgy hozná az élet?**

- Ha úgy hozná az élet, akkor biztos. ... Én nekem itt is jó. Megvagyok én itt is.(hosszan hallgat) Itt fönt fölmegek a szállóra, megfürdök, mosok, valamit főzni kell, akkor főzök. Bekapcsolom a tévét, nézek egy filmet, nem sokat foglalkozok én, ha meg gondolok egyet, felülök a buszra és elmegyek sétálni a térre. Találkozom az ismerősökkel, elbeszélgetek.

- **Ha visszatekint az elmúlt egy évre, akkor mire gondol vissza szívesen?**

- Hát, az hogy szerződött nekem, bekerültem ebbe a melóba. Az, hogy olyan munkatársak vannak, hogy azt mondom, hogy az első naptól kezdve úgy fogadtak el, mintha mindig itt dolgoztam volna. Mintha mindig itt dolgoztam volna. Senki nem mond itt egy rossz szót sem. Meg azt sem mondták, hogy *húú ez most Széchenyi Programos, húú, ezzel kibasszunk*. Hát velem nem tudnak, meg nem is akarnak. Én csinálom az én dolgomat, azok meg csinálják a maguk dolgát. Nekem nem kell itt segíteni. Mert ha valaki idejön, még arra is figyeljek, hogy ráverem-e a szikrát munka közben, begyullad a szeme, meg beleesik a szikra a gatyájába. Még ilyenre is figyelek.

Én figyelek magamra. Meg azért most már ennyi idő alatt megtanultam, hogy amit meg akarok csinálni, azt megcsinálom, és nem kapkodással, normálisan, hogy jó legyen. Nem kell bontani. A kapkodással nem érek el semmit. Ott csak hiba hiba hátán. Az ember megfontolja, tudja, mit akar csinálni, tudja annak a munkafolyamatnak a lejárátát, és akkor csak úgy mennek ki a munkák a kezem alól.

Nekem ez nagyon bejön. Abban dolgozok, amiben dolgoztam. Most azt mondom magának, nekem hiába mondanák, hogy üljek oda a számítógép elé és nyomkodjam. Az nem az én világom. A fiam is mondta már, csináljam... De hát engem ez nem fog meg valahogy. Ha azt mondja nekem valaki, hogy csináljak meg egy kaput, megcsinálom. Csináljak meg egy autót, egy hidraulikát, azt is megcsinálom. Egy karosszériát, azt is megcsinálom. Az, hogy a számítógépet nyomkodjam, nem nekem való. Az, hogy a tévét nézzem, hogy a dvd-t nézzem, az rendben.

- **A jövővel kapcsolatban milyen elképzelései vannak?**

- Hazamegyek a fiamnak házat építeni, segíteni. Meg van egy program itt a szállón belül. Egy éven keresztül lehetősége az embernek, ha kimegy albérletbe, húszezer forint támogatást adnak minden hónapban egy éven keresztül. Én azt szeretném megpróbálni, és akkor magam vagyok, nyugodtabban vagyok. Itt is fizetek valamennyit. Az szerintem sokkal jobb lenne. Egy év alatt az ember meg már annyit össze tud szedni, hogy akkor már tud gondolkodni. Most nem tudtam félretenni, mert betegszabadságon voltam. Leböktek, leszúrtak itt az aluljáróban. Megmaradtam. Volt két műtetem, június 8-dikán, meg június 14-dikén. Itt volt egy műtetem (*mutatja a mellkasát, a hasát*) ebből kifolyólag. A májat műtötték, aztán még a tüdőben volt folyadék, azt szívatták le. Oldalról belém vágtak. Még nem volt tárgyalásom, még valamikor lesz. Aztán nem tudtam addig dolgozni. Júliusban is egy hetet dolgoztam. Már szóltam az orvosnak, hogy írjon ki. Jól van, azért még annyira nem ment, annyira nem erőltettem magam, mert azért becsületes vágásokat kaptam. Aztán folyamatosan szenvedtem. No, azt mondta egy ápolónő az is ott dolgozik a kórházban, hogy azért próbáljak egy kicsit tornázni, hogy az izmok azért rendesen forrjanak össze. Ne hagyjam el magam, azért tornáztassam, ne erőltessem az egészséget, de próbáljam tornáztatni. Nem tudom még én sem, miért történt. Tizenötezer forintot vittek el, nem hánytorgatom, mert az ügy még nincs lezárva. Legyen vége a tárgyalásnak, aztán kész. Üldölgéljen egy kicsit az illető. Így jártam.

- **Maradéktalanul fel tud majd épülni?**

- Úgy tudom, igen. Visszamaradó dolgok nem történtek. Aztán ez a hónapom, bízom benne, hogy már egész hónapom lesz. A múlt hónapban is tizennégy napot dolgoztam, a többi nap még táppénz. Itt intézik a táppénzt, csak nem itt fizetik. A társadalombiztosítás fizeti, aztán mire idekerül, csúszik egy kicsit. Na meg azért a szállást is fizeti az ember... marad is, meg nem is.

- **Mennyi pénzből jön ki egy hónapban?**

- Változó... változó. A gyerekeknek, amikor voltunk velük, mindig adni kell. Egyértelmű. Százhetvennégyezer bruttóra lettem bejelentkezve, addig meg létminimumot kaptam, a nyolc hónapos programra. Nem az volt a probléma. Az volt a lényeg, hogy az ember dolgozzon, és akkor ki tud lépni ebből a szakadékból. És én mindig csak szép lassan visszakerül az ember abba a helyzetbe, amiben volt.

- **Igen. A devizahitelét sikerült lezárni?**

- Gyakorlatilag nem az én nevemen volt, hanem az élettársamén. Nekem ahhoz semmi közöm.

- **Köszönöm a beszélgetést.**

- Jól van, elbeszélgettünk azért. Megnyugodtam. Szeretek beszélgetni, akivel lehet. Mert sok emberrel aztán nem lehet beszélgetni. Kollegákkal is elbeszélgetek,

mindenkivel szót értek. Vannak haverjaim a térről. Vannak öten, azokkal mindig találkozok, azt akkor elbeszélgetünk. Őket onnan, a térről ismerem, arra szoktak járni. Be szoktak menni, ott volt egy ilyen kocsmá az aluljáróba', aztán be szoktam oda menni régen a vécébe, aztán az ember megivott egy pohár sört, két deci bort. Aztán ott találkoztunk, aztán úgy nekiálltunk beszélgetni. Nagyon jó cimborák. Nem nézték le az embert. De amúgy senkivel nem beszélnek, aki hajléktalan.

- **Önről tudják, hogy azért voltak gondjai?**

- Persze. ... Már messziről köszönnék. Rendesek. Én ismertem ott a kocsmában a tulaj, a pultosokat is ismertem. Nagyon rendesek voltak. Most már nem az a tulaj. De most is odajárok, mert ismerem ezeket a fiatal csajokat. Dumálgatunk. „*Jössz holnap?*” „*Jövök, de, csak azért mert te vagy.*”. Ezek is jönnek-mennek. Van ennek az ürgének öt-hat kocsmája. Valamelyik szabadnapos, akkor jön erre, azt mondja: „*Igyál valamit!*” „*Á nem kell most.*” „*De akkor is igyál!*” „*Nem kell.*” Aranyosak. Elvagyunk. Nem keseredünk, mert azt nem akarok.